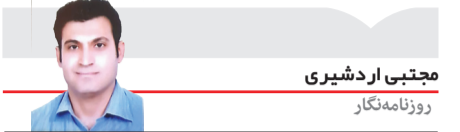

تهیه کنندگان و سینماداران در گفت‌وگو با «فرهنگستان» از شرایط هر روز بدتر شده سینما و اهالی آن می‌گویند

آقای وزیر سینما را بچسب، در توئیتر خبری نیست

مجتبی اردشیری

روزنامه‌نگار

این روزها حال سینما اصلا خوب نیست؛ این گزاره که «حال سینما خوب نیست»، تاثیر خود را از یک نوشته روی کاغذ یا ناله‌هایی که بر اثر یک عادت تاریخی، حتی در روزگار رونق این صنعت بر زبان می‌آوردیم، بیشتر کرده و در حال زمین گیر کردن هر چیزی است که با سینما در ارتباط است. سالن‌های سینما در سراسر کشور، تنها روی کاغذ باز هستند، اما استقبال چندانی از آنها به عمل نمی‌آید. برخی از سینماهای تهران و شهرستان‌ها هنوز هم ترجیح داده‌اند سالن‌های خود را بازگشایی نکرده تا در این بی‌رونتی، متحمل هزینه‌های سنگین‌تری چون آب و برق و استهلاک‌های جاری نظیر لامپ‌هایی که عمرشان ۱۰۰۰ ساعت است و قیمت سه‌میلیونی آنها به ۲۵ میلیون رسیده، نشوند.

این روزها با هر فرد مرتبط با سینما که صحبت می‌کنیم، از شرایطی وحشتناک سخن می‌گویند. نخ‌تسیج سخنان تمام آنها هم این است که سینما بدون متولی به‌حال خودش رها شده و نه دولت حواسش به سینماست، نه وزارت ارشاد و نه سازمان سینمایی. بخش خصوصی هم تا جایی می‌تواند متحمل خسارات و تعهدات خود باشد و اینچنین می‌شود که اوضاع برای سینمادارها و سینماگران، از رنگ خطر عبور کرده و به آژیر بنفش رسیده است. سینمادارها دست به تعدیل‌های گسترده زده‌اند و مشاغل مرتبط با سینما هم، چون دست کمکی را پشت سر خود نمی‌بینند، بدترین شرایط عمر خود را سپری می‌کنند. پردیس‌های بزرگ، باوجود ابتکارهایی در اکران چند فیلم خارجی، بیش از نیمی از سالن‌های خود را تعطیل کرده‌اند و نمایش فیلم‌ها تنها در یک طبقه از آن پردیس‌ها انجام می‌شود؛ همان دو قلمی که این‌روزها روی پرده هستند (زن‌ها فرشته‌اند ۲ و خوب، بد، جلف ۲) نیز روی هم کمتر از ۱۵ سانس نمایش دارند و تمام آنها یعنی «فاجعه».

یکی از تهیه‌کنندگان مطرح سینما که نخواست نامش گفته شود، در گفت‌وگو با «فرهنگستان» گفت: «این‌روزها وضع معیشتی اهالی سینما به اندازه‌ای بی‌عجز شده که تقریبا روزی نیست که با درخواست پول دستی مواجه نباشم. از ۲۰۰، ۳۰۰ هزار تومان تا یک میلیون تومان. از برخی همکاران دیگر خودم هم شنیده‌ام که از آنها هم چنین درخواست‌هایی می‌شود. معلوم نیست سازمان سینمایی و دیگر نهاد‌های مرتبط با سینما که ردیف بودجه‌ای در این زمینه دارند، بودجه این بخش ولو به حداقل را چه می‌کنند که نمی‌توانند پاسخگوی نیازهای حداقلی جامعه محدود خود باشند. شهرداری، حوزه هنری، فارابی و چندین نهاد دیگر که بخش‌های مستقل فرهنگی دارند و در گذشته نیز بخشی از بودجه خود را صرف سینما می‌کردند، این روزها دقیقا کجا قرار دارند و بودجه این بخش را صرف

یک سوله ابتدایی مشغول به کار کرده، برنامه ویژه پخش می‌کند، اما برای سینما که چندصد برابر این تعداد آدم را در پردیس‌ها و سینماها مشغول به کار کرده و حالا موقعیت شغلی آنها در خطر است، فکری نمی‌کند؟»

این سینمادار ادامه داد: «شما اگر این روزها به تلویزیون نگاه کنید، می‌بینید که مدام درحال معرفی کارآفرین است. مثلا چند روز پیش دیدم که یک کارآفرین در اسفراین، سوله‌ای تدارک دیده بود و آنجا برای ۱۰ نفر از همشهریان خود با تولید ماسک، کارآفرینی کرده بود. تلویزیون برای این کارهای خود جوش مردمی که جای تحسین هم دارد، ساعت‌ها وقت می‌گذارد و برنامه پخش می‌کند، بعد سهم سینما از این آنتن ملی و مردمی چه میزان است؟ آن هم وقتی که می‌بینیم داشته‌های مردمی سینما، به‌مراتب از تعداد افرادی که این کارآفرین‌ها به کار می‌گیرند بیشتر و حتی چندصد برابر است.»

وی اذعان کرد: «درحال حاضر، قیمت تمام شده یک پردیس ۱۰ سالنه، چیزی حدود ۴۰ تا ۵۰ میلیارد تومان است. حال آنکه معدل کارآفرینی برای هر پرده سینما، سه نفر است؛ یعنی یک پردیس ۱۰ سالنه، به‌طور متوسط برای ۳۰ نفر ایجاد اشتغال می‌کند. این آمارها مربوط به بخش خصوصی است که با درایت و گاهی خست، کارهای خود را پیش می‌برد. در سالن‌ها و پردیس‌های دولتی، این آمارها تا دو برابر چیزی است که اعلام کردم. حالا ببینید جامعه هدف سینمایی ما در کل کشور، چه تعداد آدم می‌شود. خب اینها خانواده چندتفری دارند که جمع آنها چند هزار نفر می‌شود. چطور تلویزیون برای کسی که ۱۰ نفر را در

چه اموری می‌کنند که به سینما و سینماگر نمی‌رسد؟»

در روزگاری که بیشترین توجه‌ها به سالن‌های سینما و بازگشایی آنها معطوف شده، خانواده‌های سینما متحمل بیشترین آسیب شده‌اند.

بخشی از آنها که در «خانه سینما» عضویت دارند، از تلاش حداقلی این خانه در جهت رفع نیازهایشان گله دارند و برخی دیگر از تبعیضی که در این خانه لحاظ می‌شود شکوه می‌کنند که باوجود عدم برخورداری از حتی یک ریال درآمد طی این چند ماه و در حالی که مستاجر هستند و هیچ چیزی در زندگی به نامشان نیست و تمام اینها را در فرم خوداظهاری خانه برای دریافت تسهیلات پر کرده‌اند، اما نه عیدی خانه به آنها تعلق گرفت، نه سبد کالا و نه آن کمک یک‌میلیون تومانی سازمان سینمایی! ظاهرا هیچ جایی هم نیست که اینها با ارائه مستندات به آنجا مراجعه کرده و بگویند آیا مستحق‌تر از ما هم وجود دارد که این حمایت‌ها به آنها تعلق گرفته و به ما نه.

در ادامه این عدم حمایت‌ها، یکی از چهره‌های شناخته‌شده سینمادار به «فرهنگستان» گفت: «خیلی‌ها از ما انتظار دارند که چون پردیس هستیم، حالا حالا‌ها می‌توانیم از پس مخارج پرسنل خود برآییم، درحالی که ما از ابتدای امسال، صورت‌مان را با سیلی سرخ نگه داشته‌ایم و اگر شرایط به همین منوال پیش برود و کسی برای دست‌گیری از ما نیاید، ما هم مجبور به تعدیل نیرو خواهیم بود.»

همین چندوقت پیش بود که وزیر محترم ارشاد در

توئیتی، خواستار رسیدگی به حدود ۱۰ هزار پرونده تسهیلاتی اهالی فرهنگ و هنر شد! اما سوال اینجاست که آیا با توئیٹ زدن و درخواست از مجاری مجازی، می‌توان به آنچه خواست حقیقی و حداقلی سینماگران و هنرمندان دیگر شاخه‌هاست، رسید و رضایت ابتدایی و سطحی آنها را فراهم کرد؟

برده است در این فرآیند تا چه اندازه است؟» این چهره مطرح در ادامه گفت: «من پیشنهاد دادم که بالاخره یک روز کرونا، سایه‌اش را از سر مملکت ما کم می‌کند. نهایتا تا ۶ ماه اول سال آینده، اما تا آن زمان که یک سال دیگر است چه کار باید کنیم؟ الان هر نهاد و تشکل و صنفی برای کارگران و کارمندان زیرمجموعه خودش به فکر راهکارهایی جهت برون‌رفت از فشار و سختی است، حالا بیا باید در سینما و ببینید که آیا اهالی از مدیران سینمایی رضایت دارند؟ من پیشنهاد دادم برای برون‌رفت موقت از این شرایط، سیستم تزیق وام را درپیش بگیریم تا به این ترتیب جلوی این سراسیمه پرسرعت را بگیریم و اوضاع کمی عادی شود، اما دوستان هیچ نگاهی به پیشنهادهایی که به آنها می‌شود، نمی‌کنند.»

وی در پایان متذکر شد: «سینما اگر زمین بخورد، بلند کردنش سخت است. سینماها این بار اگر تعطیل شوند، تا شب عید تعطیل می‌مانند و این یعنی یک تعطیلی گسترده برای سینماداران و تمام کسانی که در سینماها کار می‌کنند، حتی آن بچه‌هایی که کار خدماتی پروژه‌ها را انجام می‌دهند، حتی آن بازیگری که همه فکر می‌کنند وضعیت خوب است، آن کارگردان و نویسندگانی که سال‌ها نامی برای خود دست‌وپا کرده‌اند و... همه تلاشی می‌شوند. سینماها اگر هم با لاجبار و دفعی تعطیل نشوند و به همین وضع امروز رهایش کنند که این بلا، تدریجا به سرش می‌آید. درحال حاضر، بسیاری از تهیه‌کنندگان و صاحبان فیلم راضی به نمایش اثرشان نیستند و می‌بینیم که سینماها با دو فیلم درحال اکران هستند. من تهیه‌کننده‌ای را می‌شناسم که فیلمش را با ۳۰۰ میلیون تومان جمع کرده و حالا فته به شورای صنفی نمایش پیشنهاد داده که یک میلیارد تومان به من بدهد تا اجازه ده فیلم در این روزها اکران شود!» همان‌گونه که مطالعه فرمودید، حال هیچ‌یک از پایه‌های سینما خوب نیست؛ نه تهیه‌کننده، نه عوامل فیلم‌ها، نه سینمادارها و کسانی که در سینماها کار می‌کنند و نه کسانی که در تشکل‌ها و اصناف سینمایی عضو هستند. چشم تمام اینها به اقدامات دولت است، با آنکه می‌دانند دولت هم این روزها حال‌روزر خوشی ندارد و با انواع و اقسام تحریم‌ها و عدم واردات و نقدینگی که کشور مواجه است.

حالا که دولت، در شکلی ناخوسته نمی‌تواند پاسخگوی حجم عظیمی از درخواست‌ها باشد، خیلی عجیب است که چرا مدیران سینمایی دربرابر بخشی از پیشنهادهایی که قابلیت اجرایی دارند، کارز منفعلانه‌ای گرفته‌اند! همین چندوقت پیش بود که وزیر محترم ارشاد در توئیٹی، خواستار رسیدگی به حدود ۱۰ هزار پرونده تسهیلاتی اهالی فرهنگ و هنر شد! اما سوال اینجاست که آیا با توئیٹ زدن و درخواست از مجاری مجازی، می‌توان به آنچه خواست حقیقی و حداقلی سینماگران و هنرمندان دیگر شاخه‌هاست، رسید و رضایت ابتدایی و سطحی آنها را فراهم کرد؟ یا دامان باشد کرونا تا یک‌سال دیگر میهمان مردم ماست، برای پاییز و زمستان و بهار آتی چه برنامه‌ای باید برای خانواده‌ها نچندان بزرگ سینما درپیش گرفت؟

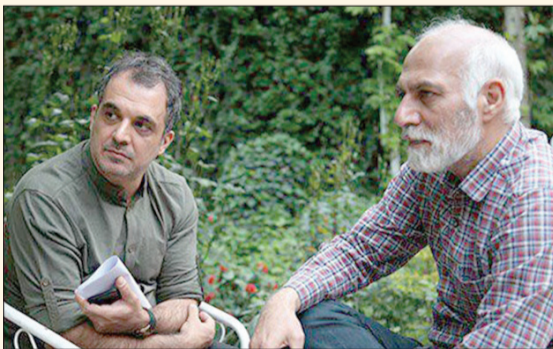
چارسو

سینمایی‌ها هم بورس باز شدند

بهرام ارک، کارگردان فیلم «پوست» و رمورد وضعیت امروز هنرمندان در سینمای ایران گفت: «این‌روزها در حرفه سینما آنهایی که در پشت صحنه فعالیت دارند یا بازیگران درجه‌چندم هستند، وضعیت خوبی ندارند. مگر چند پروژه درحال حاضر در تولید است؟ آنهایی هم که می‌توانند تدریس کنند یا تعطیلی آموزشگاه‌ها مواجه می‌شوند. وضعیت به‌گونه‌ای شده که برخی اهالی سینما با اندک پولی که در دست دارند، سراغ بورس رفته‌اند! یعنی هنرمندی که نمی‌داند اصلا بورس چیست، سراغش می‌رود، چون واقعا نمی‌توان در این شرایط کاری کرد.» وی درباره شرایط اکران فیلم‌هایی که این روزها روی پرده سینما هستند، توضیح داد: «روی فیلم‌هایی که این روزها اکران شده‌اند، چندان نمی‌شود نام «اکران» گذاشت و به لحاظ بازگشت سرمایه موفق نبوده‌اند، چون درحال حاضر شرایط ویژه‌ای داریم. اگر همان فیلم‌ها در شرایط عادی به نمایش درمی‌آمدند، اتفاقات بهتری برای آنها رخ می‌داد. پوست هم فیلمی نیست که بتواند بازگشت آن چنانی سرمایه داشته باشد، چون یک اثر خاص هنری است که سوپرستار هم ندارد. شرایط کرونایی فعلی می‌تواند تاثیر ویژه‌ای روی پوست بگذارد. تصور کنید حتی فیلم‌هایی که سوپرستارهای زیاد و... دارند اکران خوبی در این شرایط پیچیده نداشته‌اند. این وضعیت روی فیلم‌هایی که به‌صورت هنری و با هزینه کمتری ساخته شده‌اند، دوچندان تاثیر می‌گذارد. درحال حاضر حتی تبلیغی هم برای فیلم‌ها نمی‌شود.» وی ادامه داد: «درحال حاضر شرایط ویژه‌ای روی سینمایی‌ها حاکم است که چه به لحاظ تولید و چه به لحاظ اکران و جشنواره وضعیت مبهم و پیچیده‌ای داریم، به‌طوری که حتی نمی‌توانیم متوجه شویم چه تصمیمی درست و چه غلط است. اصلا شاید اینکه ما نمی‌خواهیم پوست را اکران کنیم، تصمیم غلطی باشد. می‌خواهم بگویم باید به‌هرشکل از این شرایط عبور کنیم.»

مشکلات مالی دلیل توقف بوم و بانو

پیش از این، با شیوع ویروس کرونا تصویربرداری مجموعه تلویزیونی بوم و بانو به‌مدت سه‌ماه متوقف شده بود و با از سرگیری تولید مجموعه‌های تلویزیونی، تصویربرداری این سریال برای رسیدن به آنتن ماه محرم با دو گروه و دو کارگردان ادامه پیدا کرد. تا به حال ۱۱ ماه از تصویربرداری این سریال مناسبتی گذشته و کمتر از یک ماه به محرم باقی مانده اما مشکلات مالی باعث توقف تولید این مجموعه تلویزیونی شده است و باید دید درحالی که با شیوع ویروس کرونا روند تولید مجموعه‌های تلویزیونی کند و یا متوقف شده، بوم و بانو به پخش در ایام محرم می‌رسد یا دست‌شیکه دو خالی می‌ماند.

پیش‌بینی می‌شود با توجه به شرایط فعلی و توقف تصویربرداری، بوم و بانو به آنتن ماه محرم نرسد. به گزارش فارس، مسعود رایگان، بهنام تشکر، مهدی احمدی، دبیرا زاهدی، ساغر قناعت و... از بازیگران این مجموعه تلویزیونی هستند. بوم و بانو به قلم شعله شریعتی و اعظم بهروز عاشقانه‌ای در هزارتوی تاریخ است، قصه این سریال در دوره پهلوی اول روایت می‌شود و بزنگاهی است از تلاقی عشق، سیاست و مذهب. پس از سریال «ستایش»، بوم و بانو دومین مجموعه‌ای است که سعید سلطانی به‌عنوان کارگردان و آرمان زرین کوب در جایگاه تهیه‌کننده با یکدیگر همکاری می‌کنند. در خلاصه داستان بوم و بانو آمده است: «در ایامی که عشق رهروان محرم به مسلخ برده می‌شود و شورش‌بان به یغما می‌رود، عشقی بی‌آلایش سر برمی‌آورد که در دل توفان بلایای زمانه به ابتلا کشیده می‌شود و در سایه تزیور و فریب بدخواهان تا مرز نابودی می‌رود اما در واپسین لحظات چون سمیرغی از میان خاکستر برمی‌خیزد...»

فروش نیم میلیاردی فیلم فرمان‌آرا در سینمای آنلاین

روابط عمومی فیلمبو و نماوا اعلام کرد در ادامه اعلام آمار رسمی فروش فیلم‌های اکران شده در سینمای آنلاین، فیلم «حکایت دریا» به کارگردانی بهمن فرمان‌آرا نیز به پایان دوره اکران در بستر سرویس‌های وی‌اودی رسید. این فیلم که از ۲۱ خرداد ۹۹ به مجموعه فیلم‌های اکران آنلاین اضافه شد، با گذشت بیش از ۳۰ روز از نمایش به مجموع فروش ۳۸ هزار و ۸۶۰ بلیت در مجموع دو سرویس فیلمبو و نماوا رسید.

حکایت دریا در زمان ساخت، «دل دیوانه» نام داشت و بعد از ساخته شدن به حکایت دریا نامش تغییر کرد. این فیلم قصه آدم‌هایی را روایت می‌کند که پس از مدتی دور بودن، دوباره به هم نزدیک می‌شوند. اما آیا این نزدیکی می‌تواند دوری گذشته را جبران کند؟! به این ترتیب آخرین فیلم بهمن فرمان‌آرا که بازیگرانی چون علی نصیریان، داریوش اسدزاده، فاطمه معتمدآریا، لیلا حاتمی، علی مصفا و... در آن ایفای نقش می‌کنند با فروش بیش از ۵۸۰ میلیون تومان در گیشه آنلاین، درآمدی نیم میلیاردی را برای صاحبان این فیلم در دوران شیوع ویروس کرونا به‌همراه آورد.

همچنین حکایت دریا به‌زودی و با پشت‌سر گذاشتن مراحل ورود به شبکه نمایش خانگی در سرویس‌های وی‌اودی در دسترس عموم قرار خواهد گرفت تا مخاطبانی که در مدت اکران آنلاین به تماشای آن دسترسی نداشتند نیز بتوانند این فیلم را ببینند. سینمای آنلاین با شروع همه‌گیری ویروس کرونا و تعطیلی سینماها کار خود را با نمایش فیلم «خروج» در دو سرویس فیلمبو و نماوا آغاز کرد و هم‌اکنون نیز با فیلم‌های «پسرکشی»، «ترگس مست» و «جایی برای فرشته‌ها نیست» به کار خود ادامه می‌دهد.

حمله کرونا به میراث جهانی ۷۷ کشور جهان ادامه دارد

در سایه بحران جهانی شیوع ویروس کرونا، بسیاری از دولت‌ها تمهیداتی را برای جلوگیری و یا محدود کردن دسترسی مردم به محوطه‌های ثبت‌شده در فهرست جهانی یونسکو اتخاذ کرده‌اند. به گزارش ایسنا، فهرست میراث جهانی یونسکو شامل ۱۱۲۱ محوطه طبیعی، فرهنگی و مختلط (طبیعی و فرهنگی) است که شیوع ویروس کرونا موجب تعطیلی بسیاری از این محوطه‌ها شده و براساس اعلام مرکز میراث جهانی یونسکو از میان ۱۶۷ کشوری که میزبان میراث جهانی یونسکو هستند، محوطه‌های موجود در ۷۷ کشور (۴۳ درصد از سایت‌های جهانی) ناگزیر به تعطیلی این محوطه‌ها شده‌اند. همچنین محوطه‌های جهانی در ۴۱ کشور (۲۴ درصد از سایت‌های جهانی) به‌صورت نیمه‌تعطیل به فعالیت خود ادامه می‌دهند و ۵۴ کشور (۳۳ درصد از سایت‌های جهانی) نیز پذیرای بازدیدکنندگان در این محوطه‌ها هستند. برخی کشورها چون چین پس از یک دوره تعطیلی اخیرا محوطه‌های جهانی خود را برای بازدید عموم بازگشایی کرده‌اند. چین و ایتالیا هرکدام با ۵۵ محوطه، بیشترین میراث جهانی یونسکو را میزبانی می‌کنند و پس از آن اسپانیا (۴۸)، آلمان (۴۶)، فرانسه (۴۵)، هند (۳۸)، مکزیک (۳۵)، بریتانیا (۳۲)، روسیه (۲۹) و ایران و آمریکا هرکدام با ۲۴ محوطه جهانی قرار دارند. میراث جهانی یونسکو به مجموعه مکان‌های فرهنگی یا طبیعی ثبت‌شده در سازمان جهانی یونسکو مانند جنگل، کوه، آبگیر، صحرا، بقعه، ساختمان، مجموعه‌یاشهر گفته می‌شود که به‌صورت فهرستی توسط کمیته میراث جهانی یونسکو همه‌ساله برگزیده شده‌اند. سایت‌هایی که در این فهرست قرار می‌گیرند براساس کوانتاسیون حفاظت از میراث جهانی فرهنگی و طبیعی متعلق به تمام انسان‌های زمین، فراخ از نژاد، مذهب و ملیت خاص، محسوب می‌شوند و دولت‌ها موظف به حفظ و نگهداری این آثار هستند.